

Sandra Berg

Onmogelijke keuze

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Ze zaten al aan de keurig gedekte tafel, Selma en haar dochter Alice.

Buiten leek de herfst zijn intrede te doen, hoewel het pas augustus was, maar hier in huis was alles zoals het hoorde te zijn.

Selma hield van deze plek. Van dit appartement.

Ze hield van de ovale houten tafel met de staggige stoelen, bekleed met kraakheldere witte stof. Stof die kraakhelder móést zijn. Wit. Geen vlekjes. Geen spetters. Perfect passend. Niets wat de harmonie verstoorde.

Ze hield van de gladgepolijste houten vloer onder haar voeten, van de kroonluchter boven de tafel met zijn heldere, glanzende stenen, van de egaal gestuukte erker en van de hoge ramen met hun witte kozijnen en witte gordijnen die net tot op de grond reikten. Gordijnen dienden exact die lengte te hebben, ze dienden net de grond te raken. Ze hield niet van die veel te lange gordijnen waarbij de onderkanten nonchalant op de grond lagen, slordig, gekreukt en smerig. Het irriteerde haar als ze dat zag.

En ze zag het altijd... zaken die niet klopten.

Details. Vooral nu.

Ze had de porseleinen schalen met eten net op tafel gezet. Ze had eerst nog gearzeld. Moest ze dat wel doen? Zeb was er immers nog niet. Maar het was zes uur geweest, en om zes uur aten ze. Altijd.

Ze had daar eerder weleens van afgeweken, maar dat was iets wat ze nu niet kon doen. Alleen al de gedachte daaraan maakte haar nerveus. Dus stonden de schalen op tafel en zaten ze hier...

En nu? Eten? Het was immers al over zessen. Maar Zeb was er nog niet.

Ze keek vluchtig naar Alice. Alice had het ontevreden gezicht van een puber. Ze wás een puber. Een mooie puber met de gave, zachte huid van het kind dat ergens nog in haar verborgen ging. Met lang, donkerblond haar en grote, donkere ogen, die ze tegenwoordig niet meer benadrukte met make-up, zoals ze een tijdlang wel had gedaan toen ze andere vriendinnen had en dacht dat zij, haar moeder, het niet zag.

Alice deed dat nu niet meer. Selma maakte zichzelf graag wijs dat Alice gewoon weer een beetje kind was geworden. Maar ze wist wel beter. Alice was vijftien. Met vijftien was je geen kind meer, ook niet zonder make-up.

De bittere smaak die zo plots in haar mond ontstond, slikte ze haastig weg. Waarom was het er weer? Die bittere smaak en dat akelige gevoel in haar lijf, als ze daaraan dacht? Waarom gebeurde dat steeds vaker? Waarom leken haar spieren steeds meer op staalkabels en had ze zo vaak dat vervelende gevoel in haar maag dat het zo moeilijk maakte om te eten?

Niet aan denken.

Ze haalde diep adem, wilde Alice aansporen om op te scheppen, maar klemde haar mond weer dicht toen ze de voordeur open en dicht hoorde gaan.

Ze was zich bewust van die lichte schok die door haar lijf ging, die korte verstijving van haar spieren, het strekken van haar rug. Het was idioot. Het was Zeb maar.

Ze wist dat het Zeb was. Waarom schrok ze dan evengoed?

Hij voelde als een frisse wind toen hij de woonkamer binnenkwam. Hij kuste Selma op haar wang, licht en warm tegelijk, knipoogde naar Alice en ging zitten.

‘Sorry dat ik zo laat ben. Uit de hand gelopen bespreking, je weet hoe ik ben. Wat eten we?’

Selma keek naar hem, terwijl hij onder de

deksels van de schalen keek. Ze keek naar zijn beweeglijke handen met die zegelring aan de ringvinger van zijn ene hand en de trouwring aan de ringvinger van zijn andere hand. Naar zijn ongeschoren gezicht – opzet of gewoon nonchalance? –, zijn donkere haren die iets te lang en weerbarstig alle kanten uit piekten, de maanvormige kuiltjes in zijn wangen en zijn heldere blauwe ogen, waar ze destijds verliefd op was geworden. Waar ze nog steeds verliefd op was.

Hij was knap.

Mensen beweerden dat zij ook knap was. Ze wist niet of het zo was, maar ze wist dat hij het was.

Ze wist dat ze verbijsterd was geweest toen hij interesse in haar had getoond. En toen ze had begrepen dat zijn binnenkant nog mooier was dan de buitenkant.

Te mooi om waar te zijn. Te mooi voor *haar* om waar te zijn. Een gedachte die vaak genoeg bij haar was opgekomen, maar die ze altijd succesvol onder de tafel had geveegd. Haken en ogen waren er immers altijd...

Maar de laatste tijd had ze daar meer moeite mee. Vanzelf was het nooit gegaan, niet voor haar, maar de laatste tijd vergde het bijna meer

dan ze kon opbrengen.

Het lag niet aan Zeb.

Het lag aan Alice. Aan haar leeftijd, haar karakter, haar dromen... maar vooral aan haar leeftijd. En er was zo veel meer... Kleine dingen, nauwelijks te plaatsen. Herinneringen. En dat stukje herkenning.

Nee. Het lag ook niet aan Alice, het lag aan haarzelf.

Selma keek naar haar dochter, die het schaal-tje met de vleesvervanger naar zich toe trok. Alice, die vlees weigerde. Altijd, ongeacht of het passend was of niet, of wat anderen ervan dachten. Ongeacht wat haar grootouders ervan vonden. Alice wist waar ze voor stond. Nu al.

Selma voelde die geniepige steek van jaloezie. En angst. Ze haalde diep adem, strekte opnieuw haar rug en dwong zichzelf tot een brede lach toen ze naar Zeb keek.

‘Het maakt niet uit dat je wat later bent. Ik weet hoe druk je het hebt.’

Hij beantwoordde haar lach. Zijn lach was anders dan die van haar. Hij kwam van binnenuit.

Ze geloofde niet dat haar eigen lach van binnenuit kwam, zelfs niet als ze veelvuldig en ge-

makkelijk lachte. Het voelde nooit alsof het van binnenuit kwam. Misschien dat ze zichzelf dat lange tijd had kunnen wijsmaken, maar de laatste tijd wist ze beter. Het stuk spanning dat haar nu voortdurend vergezelde, kon nauwelijks op eens weer zijn ontstaan. Het was er altijd al geweest. Het had steeds op de loer gelegen. Maar de laatste tijd werd ze zich daar sterker van bewust, sloeg het toe. Waarom?

‘Ik heb een verrassing,’ zei Zeb. Hij keek eerst naar Selma en daarna naar Alice. ‘Voor jullie allebei. Maar misschien een beetje extra voor jou, Alice.’ Zijn blik bleef net iets langer bij zijn stiefdochter hangen.

Alice keek hem met grote ogen aan, in een open verwachting. ‘Wat?’ Het klonk opgewonden en ongeduldig.

Zeb's lach werd wat breder. ‘Ik vertel het wel na het eten.’

‘Ik vermoord je als je het dan pas doet,’ reageerde Alice meteen. ‘Wat? Wat?’ Ze bewoog haar hoofd in zijn richting, een beetje naar voren, en wees naar hem met haar mes en vork.

Hij lachte.

‘Wel... ik heb volgende week een bespreking met een grote potentiële klant in het buitenland.’

Normaal gesproken begin ik daar niet aan, maar dit is een interessant project en ik wil er meer over horen, temeer omdat ook Sean hierbij wordt betrokken. Nu heeft deze klant mij en Sean uitgenodigd om hem te bezoeken en onze partners en kinderen mee te nemen. Sean en Olivia hebben geen kinderen, maar wij hebben jou, nietwaar?’

‘Met vakantie? Een soort zakenreis met mijn ouders?’ Alice trok haar wenkbrauwen een beetje op. Toch was haar mond in een beginnend lachje gevormd. Er lag een nieuwsgierige verwachting in haar blik terwijl ze Zeb aankeek, haar bestek nog steeds op hem gericht.

Vakantie met Sean en Olivia, schoot door Selma heen. Ze waren nog nooit met vrienden met vakantie gegaan. Ze voelde een lichte onrust, zonder dat ze kon duiden waarom ze dat voelde. Ze mocht Sean en Olivia. Tenminste... voor zover ze Olivia kende. Sean kende ze al net zo lang als Zeb. De twee waren immers vrienden. Maar Olivia kende ze nog niet heel erg goed. Zo lang waren zij en Sean nog niet samen, en zelfs tegenover Sean hield ze altijd die afstand. En dan samen met vakantie?

Haar mond was nog steeds in een lach gevormd, terwijl ze naar Zeb keek. Maar ze voel-

de de strakke huid rond haar lippen en die verkramping in haar mondhoeken.

‘Spanje,’ zei Zeb, terwijl hij Alice en Selma weer een voor een aankeek, een wenkbrauw opgetrokken, nog steeds met dat lachje en die schittering in zijn ogen.

Hij dropte het woord alsof hij een bom dropte, die ergens in Selma’s maag terecht kwam. Haar mond bleef almaar hangen in die lach, maar hij voelde vreemd en verstart. Haar keel was droog.

Ze moest het vragen, die ene vraag die als een duveltje uit een doosje in haar hoofd tevoorschijn sprong. Maar de woorden bleven in haar keel steken, ze staaarde hem alleen maar aan.

Het was Alice die de vraag stelde. ‘Waar in Spanje?’ vroeg ze. Ze wipte op haar stoel, haar bestek danste mee. Haar mond was een beetje geopend en haar ogen waren groot. ‘Waar?’

Zeb’s lach werd weer breder. ‘Alicante.’

De wereld onder Selma’s voeten brokkelde af als het ijs op de Noordpool. Niemand zag het.

‘Alicante?’ Alice’ ogen werden groter. ‘Alicante?’

Zeb vouwde zijn handen in elkaar. Zijn vingers bewogen als slangen. Zijn rechter mondhoek ging verder omhoog in een scheve grijns.

‘Maar dat is dicht bij Bocairent, toch?’ Alice riep het bijna uit.

Voor Selma klonk haar stem eindeloos ver weg. Het vlies dat zich om haar heen had gevormd, stootte ieder geluid af en verstikte haar. Het ontnam haar de zuurstof.

Alicante.

Ze besepte vaag dat ze haar hoofd schudde. Dat het woord ‘nee’ in haar hoofd dreunde.

Alice merkte het niet. Alice was te opgewonden. ‘Mag ik erheen?’ vroeg ze. ‘Mag ik naar Bocairent?’ Maar het was duidelijk dat ze het antwoord kende. Haar wangen kleurden van opwinding en haar gezicht straalde.

‘Ik wist niet dat je zo graag historische plaatsen bezocht?’ reageerde Zeb met gespeelde verbazing.

‘Je weet best wat ik bedoel.’ Alice prikte met de vork speels in zijn schouder.

‘Natuurlijk,’ zei Zeb. Maar zijn blik was niet langer op Alice gericht. Hij keek naar Selma.

Selma voelde zijn blik. Ze voelde hoe zijn ogen gaten in haar schild brandden. Ze voelde de paniek toen ze niet wist wat ze moest doen. Wat ze moest zeggen.

Haar mond was nog steeds gevormd in die